

Noesja Kusters

Homeopathie & therapie voor dieren

Hoe werkt homeopathie?

Als je een wondje aan je vinger hebt, zal dit – als je gezond bent – vanzelf herstellen; dit heet het zelfherstellend vermogen. Homeopathie is een geneeswijze waarbij dit zelfherstellend vermogen op natuurlijke wijze wordt gestimuleerd.

De mens of het dier aan wie homeopathische middelen worden toegediend, krijgt hierdoor een prikkel tot dit zelfherstel. Met behulp van homeopathie kan een snel, doelmatig, maar tegelijk zachtzinnig herstel worden gerealiseerd.

3 belangrijke begrippen binnen de klassieke homeopathie:

- Overeenkomst tussen geneesmiddelbeeld en ziektebeeld
- Gepotentieerde geneesmiddelen
- Ziekteproces

Overeenkomst tussen geneesmiddelbeeld en ziektebeeld – gelijksoortigheid

De basiswet waarop de klassiek homeopathische behandeling berust, is dat herstel mogelijk is door overeenkomsten tussen de kenmerken van het ziektebeeld van de patiënt (in dit geval het dier) en de eigenschappen van het homeopathische geneesmiddel. Dit wordt het gelijksoortigheidsprincipe genoemd.

Homeopathie is afgeleid van de Griekse woorden 'homoeos', wat 'gelijkend' betekent en 'pathos', wat 'lijden of ziekte' inhoudt. Letterlijk betekent homeopathie dus: gelijksoortig in lijden/ziekte. Dit houdt in dat het gebruik van een homeopathisch geneesmiddel – bij een gezond mens of dier – ziektesymptomen zal veroorzaken die datzelfde middel bij een ziek mens of dier wegneemt.

Gepotentieerde middelen

Veel middelen die we in de natuur tegenkomen, zijn in hun ruwe vorm giftig, soms zelfs dodelijk – denk hierbij aan insectengif en giftige planten. Bereid als een homeopathisch middel kunnen ze echter het natuurlijk zelfherstellend vermogen stimuleren en zodoende gezondheid bewerkstelligen.

In de tijd dat de grondlegger van de homeopathie, de arts Dr. Samuel Hahnemann leefde (1755 – 1843), kregen zieken vaak planten in ruwe vorm toegediend. Dr. Hahnemann ontdekte dat de werking ervan in deze vorm vaak veel te heftig was. Na jarenlang onderzoek ontdekte hij een methode om deze stoffen te potentiëren door middel van stapsgewijs verdunnen en schudden. Hij constateerde dat de middelen hierdoor niet alleen beter werden verdragen, maar dat de werking er dieper en langduriger van werd.

In de homeopathie wordt o.a. gebruik gemaakt van planten, dieren of mineralen om geneesmiddelen te maken. Iedere groep heeft zijn specifieke functie binnen de behandeling van de zieke mens of het zieke dier. Zo zijn o.a. plantaardige middelen meer geschikt voor acute klachten. De minerale middelen werken dieper en zij worden meer ingezet bij de behandeling van chronische ziektes.

Ziekteproces

Doorgaans zal een dierenarts in geval van ziekte medicatie voorschrijven op basis van een diagnose.

Een klassiek homeopaat gaat er vanuit dat de ziekte een uitdrukking is van een verstoorde

balans in het zelfherstellend vermogen van mens of dier, waarbij dit zelfherstellend vermogen hulp nodig heeft op weer in balans te komen. De homeopaat stelt dus een homeopathische diagnose. Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen klachten van 'binnenuit' en van 'buitenaf'. In het laatste geval (van 'buitenaf') is de patiënt niet vanuit zichzelf ziek, maar heeft de ziekte een externe oorzaak, zoals een ongeluk, schrik of verdriet. Met klachten van 'binnenuit' wordt bedoeld dat de aanleg voor de ziekte bij de geboorte al in de patiënt aanwezig is; dit wordt aangeduid met de term *constitutie*. Denk hierbij aan huidklachten, allergie of emotionele kwetsbaarheid.

Deze klachten kunnen zich in de loop van de tijd geleidelijk ontwikkelen. Een voorbeeld is artrose – een klacht die voor het eerst kan optreden door vochtige kou. De vochtige kou is dan niet de oorzaak van de artrose, want die zit in de patiënt zelf, maar de aanleiding van buitenaf. Er wordt in de homeopathische behandeling niet alleen gekeken naar de klachten zoals die nu zichtbaar of merkbaar zijn, maar daarnaast wordt de hele ontstaansgeschiedenis – erfelijkheid, aanleg en aanleiding – meegenomen. Hierdoor krijgen alle aspecten die een rol spelen in de ontwikkeling van de klacht een plaats in de behandeling.